

Dierbare parochianen, beste gasten in ons midden,

veel scholieren hebben hem in de afgelopen week weer gekregen: het rapport.

Een tussenrapport, zo halverwege het schooljaar, en misschien heb je hem wel trots laten zien aan je vader en moeder, aan je opa of oma.

Trots, omdat de cijfers goed zijn en het allemaal prima gaat.

Of misschien wil je hem liever niet laten zien, omdat dat cijfer voor geschiedenis niet geweldig is.

Of omdat je met zulke cijfers niet over gaat en je dus in het tweede deel van het schooljaar nog een tandje bij moet zetten.

Als ik thuis mijn rapport liet zien, keken mijn ouders in eerste instantie niet naar mijn cijfers, naar een kolom helemaal aan de rechterkant.

Daarin stond de beoordeling van mijn werkhouding in de les.

Was mijn werkhouding wel goed? zo vroegen mijn ouders zich af.

En ik moet u eerlijk zeggen, daar mankeerde nogal eens wat aan, dus m'n ouders hadden groot gelijk.

Vaak hadden we dan een gesprek over mijn werkhouding en cijfers.

Nou ja, een gesprek?

Zij waren aan het woord en ik moest luisteren.

Als ik een 5,5 had voor een vak, was ik tevreden maar mijn ouders zagen dat ik maar een matige werkhouding had.

'Als je nu een voldoende voor je werkhouding had, dan was je cijfer ook vast hoger geweest,' zo zeiden ze niet geheel ten onrechte.

Mijn ouders wilden dus dat ik ijveriger zou zijn in de les.

En hoewel ik het toen hartgrondig oneens was met hen, hadden ze achteraf toch gelijk.

In ons Evangelie van vannacht komen we een paar mannen tegen die heel ijverig zijn.

Overijverig misschien wel.

Allereerst de keizer in Rome: Augustus.

Ijverig is hij in het in kaart brengen van het aantal onderdanen in zijn wereldrijk.

Dat was belangrijk om te voorspelling hoeveel de belasting op zou brengen.

Ijverig is Augustus zeker.

Gedreven om duidelijkheid te krijgen over het huishoudboekje van het Romeinse Rijk.

Ook Jozef is ijverig.

Gehoorzaam laat hij zich inschrijven in de plaats waar hij vandaan komt: Betlehem.

Dat hij daar een heel eind voor moet lopen, dagen achtereen, lijkt helemaal geen probleem.

Hij gaat.

En haast terloops wordt op dat moment in ons verhaal pas Maria genoemd.

Het is alsof Lukas zegt: 'Oh ja, Maria, die zwanger is, ging met hem mee.'

Twee ijverige mannen dus.

Maar bij het noemen van de Moeder van Jezus, verbleken de mannen die eerder genoemd waren.

Nu komt de focus te liggen bij de vrouw die echt ijverig is.

Zij wordt moeder.

Zij brengt een Kind ter wereld.

Zij wikkelt Hem in doeken.

Zij legt Hem in een kribbe.

Maria de ijverige.

Ijverig om de Verlosser van de wereld te verzorgen.

Ja, want dat is dit Kind, de Verlosser van de wereld.

Door te kijken naar dit Kind zie je dat God zelf een ijverige God is: gedreven, ijverig, om ons te verlossen.

God is ijverig geweest, en daarom mogen ook wij ijverig zijn.

Over die ijver van God, zijn gedrevenheid, horen we ook in de eerste lezing.

God is gedreven om zijn het volk te verlossen.

Daar heeft Hij alles voor over.

Bij die verlossing staat dat Kind centraal, waar ook de eerste lezing over spreekt.

Die wonderbare Raadsman, die Goddelijke Held.

Hij zal verlossing bewerken.

Jesaja zegt vaker in zijn profetieën dat God ijverig is in het verlossen van mensen.

Waarom is God zo ijverig, zo gedreven?

Omdat Hij de mens, omdat Hij ons, intens lief heeft.

Omdat Hij het beste voor ons wil: het eeuwig leven bij Hem en met Hem.

In wat Maria doet in ons Evangelie zien we iets van die zorgzame ijver van God.

Maria maakt Gods liefde zichtbaar.

God is ijverig om ons te verlossen.

Maar daar is nog niet alles mee gezegd.

Want ook in de tweede lezing komt dat woord weer terug: ijverig.

Paulus roept ons in de tweede lezing op om nu ook zelf ijverig te worden.

Ijverig in het doen van het goede.

Ben jij zo'n ijverige christen?

Zijn wij gedreven om alle mensen de liefde van God te tonen.

Laten we eerlijk zijn; vaak zijn we dat niet.

Scoren we een onvoldoende op ons rapport.

Hoe kunnen we dat dan wel worden?

Door op ons in te laten werken waar die ijver voor het goede vandaan komt.

Paulus zegt het in de tweede lezing: Jezus heeft zichzelf gegeven voor ons om ons van alle ongerechtigheid te verlossen.

Dát is het werk waar Jezus in deze Kerstnacht mee begint!

Nu nog met hulp van Maria, maar straks op eigen benen.

Met het verlossen van de wereld, van ons.

Hij wordt mens om de weg van iedere mens te gaan.

Hij wordt mens om ons te verlossen.

Herinner je dat straks wanneer je het kind in de kribbe legt in de kerststal bij je thuis, bij je ouders of bij je opa en oma.

Als je zo dadelijk gezellig zit na te praten thuis.

Hij is mens geworden om ons te verlossen.

Herinner je het als je volgende week het jaar 2022 achter je laat en een nieuw jaar in gaat.

Herinner je het als daarna het gewone leven weer zijn gang gaat.

Hij is mens geworden om ons te verlossen.

A - Kt, Kerstnacht
Jes.9,1-3.5-6
Tit.2,11-14
Luk.2,1-14

En dan zul je merken dat, hoe meer jij je dit herinnert, je ijveriger wordt om het goede te doen.
Moge God ons daarmee helpen door de kracht van zijn Geest in ons hart.

Geloofd zij Jezus Christus, in alle eeuwigheid.
Amen.

A - Kt, Kerstnacht
Jes.9,1-3.5-6
Tit.2,11-14
Luk.2,1-14